

О.А. Третьак, д.політ.н., професор
(Національний авіаційний університет, Україна)

Публічна політична комунікація та просування національних аерокосмічних проєктів у міжнародному середовищі

Розкрито значення публічних політичних комунікацій в контексті просування національних аерокосмічних проєктів. Виявлено особливості публічного дискурсу щодо аерокосмічного розвитку в умовах російської агресії.

Розширення ЄС із залученням України передбачає проведення ґлибинних політико-комунікаційних кампаній щодо впровадження цінностей та переваг інноваційного розвитку. В умовах війни з російським агресором українське суспільство потребує орієнтирів стійкості, а також зразків та моделей позитивного майбутнього. Артикуляція концептів та змістових аспектів європейської та світової інфраструктури аерокосмічних проєктів за участю України є дієвим засобом формування демократичної та європейської політичної ідентичності. Здатність поєднувати ініціативність політичного розвитку та інноваційність соціально-економічних перетворень формує запит на інституційну спроможність публічної сфери міжнародної політики. Це стосується всіх складових демократичної політичної комунікації: від локальних публічних обговорень до прийняття рішень на рівні уряду та парламенту. Звідси просування проблеми розвитку аерокосмічної галузі України в міжнародній публічній сфері вимагає окремого дослідження.

Процедури формування громадської думки у демократичній публічній сфері міжнародного рівня також визначають, яким чином обговорення структуровані через аргументацію й визначення щодо предмета обговорень. Демократичні процедури через публічну структуру формування думки й волевиявлення формують спільне вирішення практичних питань, включаючи обговорення щодо справедливих компромісів. Публіка парламентських інституцій структурована переважно в контексті обґрунтування політичних рішень щодо розвитку авіації та космічних досліджень. Означені інституції покладаються не лише на адміністративну підготовчу роботу та виконання функцій, але також пов'язані з контекстом інноваційного наукового відкриття, яке здійснюється через процедурно неврегульовану публічну сферу, яка «народжується» загальною публікою експертів та звичайних громадян.

В умовах сучасної спільноти демократичних країн немає можливості вибудувати цілісну однастайність та одноманітність в ідейному розумінні перспектив аерокосмічної галузі. Відповідно різноманіття поглядів має бути інтегрованим в контексті публічних обговорень, висловлювань та досягнення консенсусу. За таких умов стійкість української політичної системи зокрема та стійкість світової системи демократій може бути спроможною для відповіді на виклики з боку світових автократій.

Також належить звернути увагу на контекстні виміри поведінки влади в публічному просторі. Для виявлення найбільш оптимальних підходів для

взаємодії інститутів публічного врядування та громадянського суспільства в секторі високотехнологічного розвитку, необхідно з'ясувати евристичний потенціал публічних комунікацій для пояснення явищ, які мають місце в умовах розбудови української державності та політичної нації.

Надання окремим політичним або політико-владним акторам як носіям публічності специфічних прав та привілеїв відносно інших потенційних або реальних учасників публічної сфери політики є своєрідним методологічним підходом для розуміння ефективності публічних комунікацій. Він має на меті збудувати ієрархію «важливих» і «неважливих» проблем у дослідженні публічної сфери та просування аерокосмічних проєктів. Водночас цей підхід буде досить сталою концепцією, в якій втілюються певні імпліцитні теоретичні погляди. Закладається причинно-наслідковий зв'язок, що дуже важливий для формування адекватного пояснювального апарату для просування специфічних аерокосмічних проєктів. Він також включає уявлення щодо стану прецедентів та політичної ретроспективи просування аерокосмічних проєктів України на міжнародній арені (до прикладу, відомі програми Ан-72/Ан-74).

Технологічні зміни медіа-ландшафту продукують «відчуття» кризовості в світовій аерокосмічній галузі. Трансформація медіа-структури сучасного соціуму, особливо за появою соціальних медіа, змінила спосіб поширення та споживання інформації. Платформи соціальних медіа можуть створювати так звані «ехокамери» – комунікаційно-інформаційні структури, де люди отримують лише інформацію, яка узгоджується з їхніми існуючими переконаннями, що призводить до зміцнення існуючих думок, а не до сприяння різноманіттю і відкритих дискусій в рамках виводження аерокосмічних проєктів та ініціатив.

Дезінформація та перекручування істини з боку країни-агресора становлять значну загрозу для міжнародної демократичної публічної сфери. Вони посилюють стан кризовості навіть за умови відносної інституційної стійкості суспільної системи. Неправдива або оманлива інформація може підірвати здатність громадян приймати обґрунтовані рішення, підриваючи довіру до інституцій і сприяючи поляризації публічного дискурсу в контексті розвитку авіакосмічної галузі.

Ерозія довіри до національних проєктувальних та виробничих інституцій є набагато більш значущим чинником подолання кризовості та скептицизму в міжнародній громадській думці. В усьому світі публічної довіра до традиційних інституцій, таких як уряд, ЗМІ та навіть наука, демонструє тенденцію до зниження. Така ерозія довіри може зменшити легітимність публічної сфери, оскільки громадяни можуть бути менш схильні співпрацювати з установами, які вони вважають такими, що не заслуговують довіри.

Вихід внутрішньо стримуваних напруженостей за індивідуальну межу терпимості тягне за собою необхідність включення до активної фази розвитку взаємин з іншими особистостями заради спільного пошуку можливостей з вирішення соціальних проблем. Іншими словами, вступаючи в діалоговий режим спілкування, людина отримує можливість до розв'язання не лише власних проблем, але й впливає на просторово-часові характеристики вирішення сукупних суспільних кризових викликів.

Серед проявів недовіри та упередженості до авіакосмічних проєктів чільне місце посідає соціальна фрагментація. Політичні розбіжності, засновані на таких факторах, як раса, клас та ідентичність, можуть сприяти фрагментованості публічної сфери. Коли різні групи в суспільстві відчують себе маргіналізованими або виключеними, публічна сфера стає менш інклюзивною та репрезентативною для широких верств населення та еліт, які ухвалюють рішення.

Таким чином, міжнародний повітряний простір регулюється різними договорами, конвенціями та двосторонніми угодами. Цілеспрямовані публічні комунікації мають відображати відповідність світовим стандартам, таким як правила ICAO, а також поважати суверенітет залучених країн. Дипломатична «делікатність» та стриманість мають вирішальне значення, особливо у випадках, пов'язаних із спірним повітряним простором або наслідками військових дій.

Оскільки проєкти з регулювання та використання повітряного простору часто охоплюють кілька країн, комунікація з громадськістю повинна надаватися кількома мовами та адаптуватися до різноманітних культурних контекстів. Це забезпечує інклюзивність і ширше розуміння між різними аудиторіями, включаючи громадян, ЗМІ та професіоналів галузі.

Проєкти в аерокосмічному просторі можуть включати ситуації з високим ризиком, зокрема такі, як надзвичайні ситуації, аварії або геополітична напруга. Наявність попередньо розробленого плану публічних комунікацій у кризових ситуаціях, який швидко й точно вирішує проблеми громадськості, є важливим для збереження довіри та забезпечення безпеки в міжнародному середовищі.

Список літератури

1. National Policy on Airports and Airspace Management Green Paper. URL:<https://www.gov.za/documents/green-papers/national-policy-airports-and-airspace-management-green-paper-01-jun-1997>
2. Soh P. T. The world of airspace according to Airspace World. URL:<https://canso.org/the-world-of-airspace-according-to-airspace-world/>
3. Strategies to maximize operational efficiency and safety in airspace management. URL:<https://lhconsulting.com/private-sector/>